

MANIFEST DE LA PLATAFORMA EN DEFENSA DE L'ACCESSIBILITAT #pladefacc

El 13 de desembre de 2006 les Nacions Unides van aprovar la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat, publicada al Butlletí Oficial de l'Estat, amb el seu Protocol addicional, els dies 21 i 22 d'abril de 2008, va entrar en vigor a Espanya el 3 de maig del mateix any. La seva entrada en vigor no només implica un canvi en el mode d'entendre la discapacitat sinó que té també un ampli impacte legislatiu, atès que obliga a modificar la normativa que la contradigui.

Aquest nou instrument suposa importants avanços per a les persones amb discapacitat: la "visibilitat" del col·lectiu dins del sistema de protecció de Drets Humans de Nacions Unides, l'assumpció irreversible del fenomen de la discapacitat com una qüestió de Drets Humans, i comptar amb una eina jurídica vinculant a l'hora de fer valer els drets d'aquestes persones.

Tant és així, que en el seu preàmbul, el text de l'esmentada convenció, reconeix que la discapacitat és un concepte que evoluciona i que resulta de la interacció entre les persones amb deficiències i les barreres degudes a l'actitud i a l'entorn que eviten la seva participació plena i efectiva en la societat, en igualtat de condicions amb les altres persones.

Així mateix, reconeix que la discriminació contra qualsevol persona per raó de la seva discapacitat constitueix una vulneració de la dignitat i el valor inherents de l'ésser humà i, que per "discriminació per motius de discapacitat" s'entendrà qualsevol distinció, exclusió o restricció que tingui el propòsit o l'efecte d'obstaculitzar o deixar sense efecte el reconeixement, gaudi o exercici, en igualtat de condicions, de tots els drets humans i llibertats fonamentals en els àmbits polític, econòmic, social, cultural, civil o d'un altre tipus, incloent totes les formes de discriminació, entre elles, la denegació d'ajustos raonables.

També posa en valor la importància de l'accessibilitat a l'entorn físic, social, econòmic i cultural, a la salut i l'educació i a la informació i les comunicacions, perquè les persones amb discapacitat puguin gaudir plenament de tots els drets humans i les llibertats fonamentals.

I per a això, en l'article 4, obliga a les administracions públiques a comprometre's a assegurar i promoure el ple exercici de tots els Drets Humans i les llibertats fonamentals de les persones amb discapacitat sense discriminació alguna per motius de discapacitat.

El text incorpora com un dels principis generals l'accessibilitat perquè les persones amb discapacitat puguin viure de manera independent i participar plenament en tots els aspectes de la vida. Obliga a les administracions a adoptar mesures pertinents per assegurar l'accés de les persones amb discapacitat, en igualtat de condicions amb les altres a l'entorn físic, el transport, la informació i la comunicació, inclosos els sistemes i les tecnologies de la informació i les comunicacions, i a altres serveis i instal·lacions oberts al públic o d'ús públic, tant en zones urbanes com en les rurals. Aquestes mesures han d'incloure la identificació i eliminació d'obstacles i barreres d'accés.

Per tot el que hem exposat anteriorment i entenent que a dia d'avui es donen greus situacions de discriminació per manca d'accessibilitat, constituïm aquesta plataforma com a mitjà per col·laborar, conscienciar, per denunciar i emprendre accions de reivindicació amb la societat civil i els mitjans de comunicació, per tal de eliminar totes aquelles males praxis que actualment són motiu de discriminació per les persones amb qualsevol tipus de discapacitat.

“Per un transport públic accessible” #pladefacc

Les persones amb discapacitat i/o mobilitat reduïda, vivim amb especial preocupació les dificultats que tenim per accedir als transports públics en igualtat de condicions que la resta de la ciutadania.

La igualtat davant la llei és un principi bàsic general de la protecció dels drets humans. Així mateix, el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics garanteixen específicament el dret a la igualtat davant la llei.

Per la seva banda, la Convenció de Nacions Unides sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat, aprofundeix en el contingut d'aquest dret civil en el seu article 12.

Concretament, les persones amb discapacitat tenim serioses dificultats per moure'ns de manera autònoma en llocs com els trens de Rodalies, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, en bona part de la xarxa del Metro o els autobusos metropolitans o interurbans. Fins i tot, cal repensar el servei de taxi adaptat en la seva dimensió urbana/metropolitana/interurbana.

La planificació integral del transport públic, més enllà de l'autoritat competent, ha de respondre a una clara vocació de servei a la comunitat. I, això és el que demanem als poders públics, capacitat d'entesa interadministrativa per treballar de manera coordinada per facilitar el millor servei possible, amb la millor relació de qualitat preu.

El diàleg amb els col·lectius amb necessitats especials, escoltar als usuaris en general ens situa en un nou paradigma que ens ha de permetre a mig i llarg termini desenvolupar un canvi cultural basat en l'acceptació de la diferència i posant en valor les necessitats de la persona al llarg de tot el seu cicle vital.

L'accessibilitat al transport públic s'ha de considerar amb caràcter universal perquè el que és una necessitat per a uns és una millora per a tothom. La LIONDAU, defineix el concepte d'accessibilitat universal com: *“Accessibilitat Universal és la condició que han de complir els entorns, processos, bens, productes i serveis,, així com els objectes o instruments, eines i dispositius, per ser comprensibles, utilitzables i practicables per a totes les persones en condicions de seguretat i comoditat i, de la forma més autònoma i natural possible. Pressuposa l'estratègia de ‘disseny per a tothom’ i s'entén sense perjudici dels ajustos raonables que s'hagin d'adoptar”.*

Cal tenir present, que quan parlem de mobilitat i de problemes d'interacció amb l'entorn ens referim a un percentatge molt elevat de persones si sumem les que tenen una discapacitat reconeguda, les persones més grans de 65 anys, la població infantil menor de 14 anys, les dones embarassades, les persones amb alguna lesió temporal i les que tenen al seu càrrec a un nadó.

Es tracta d'enfocar els serveis amb una altra mirada, amb nous plantejaments oberts a facilitar la integració i convivència de totes les persones. Plantejament aquest, que ha d'estar integrat en la base mateixa de disciplines tan diverses com el disseny, l'arquitectura, l'urbanisme, les polítiques socials, la tecnologia, l'educació o el transport públic.

A nivell enunciatiu i no limitatiu demanem es tingui present que:

- Cal establir noves freqüències horàries, ja que les actuals suposen esperes molt llargues per als usuaris i usuàries, i reforçar els serveis en dies i esdeveniments especials.
- Els recorreguts i horaris són poc eficaços en algun cas, i els caps de setmana el servei resulta poc pràctic i insuficient.
- El servei de taxi adaptat ha de tenir, una planificació urbana/metropolitana/interurbana al igual que la resta del servei de taxi.
- Cal facilitar algun dispositiu (app's) per facilitar la informació de les diferents alternatives de transport i horaris dels mateixos.

Per tot això, els sotasignats reivindicuem que es prenguin les mesures ajustades a dret.